

ο κόσμου

Υπέροχη τρυφερή σκηνή, ασύλληπτο το νόημα της, ιεροπρεπής ή κίνηση.

2 Φεβρουαρίου.

Η μεγάλη εορτή της Υπαπαντής του Κυρίου.

Η Παναγία και ο Ιωσήφ φέρουν το τεσσαρακονθήμερο βρέφος Ιησού, με τα φτωχικά τους δώρα, στο Ναό των Ιεροσολύμων, πειθαρχώντας στις επιταγές του Νόμου και η Άσπιλη Μητέρα του Θεού έρχεται να πάρει την ευχή του καθαρισμού.

Συναντάει καί προσδέχεται το νήπιο ο δίκαιος κι ευλαβής πρεσβύτης Συμεών. Ό βαθύς πόθος του κι η σιγουριά της προσευχής τον βεβαιώνουν “μη ιδείν θάνατον πριν ή ίδη τον Χριστόν Κυρίου”, τόν Λυτρωτή τον κόσμου.

Ο υμνογράφος προτρέπει:

“Δεύτε και ημείς Χριστώ συναντηθώμεν καί δεξώμεθα αυτόν… “.

Που; Στην Εκκλησία του. Στην αγκάλη της Πανάχραντης Μητέρας του θ’ αντικρίσουμε τον δι ημάς βρεφωθέντα.

Δυο χιλιάδες τόσα χρόνια, εκατομμύρια Χριστιανές μητέρες κάνουν την ίδια πορεία.

Σαράντα μέρες μετά τη χαρά της γέννησης του δικού τους θησαυρού, δρασκελίζουν το κατώφλι του ναού για νά πάρουν ευλογία και αγιασμό. Όταν μια μάνα πάει το παιδί της στην εκκλησία, το ασφαλίζει σ’ ένα ακύμαντο λιμάνι. Γίνεται, σαν την Παναγία, ή γέφυρα πού ενώνει τον άνθρωπο με τον Θεό!

Πέρα από τις ανοιξιάτικες παγκόσμιες ημέρες με τα πολλά λουλούδια, ο Φεβρουάριος φέρνει πιο κοντά μας τις μάνες, που μας οδήγησαν για πρώτη φορά στην Εκκλησία.

Η Υπαπαντή με τον προφητικό λόγο του Συμεών μας θυμίζει τη μάνα μας, τις μάνες του κόσμου.

“… και σου δε αυτής την ψυχήν διελεύσεται ρομφαία”. Οδυνηρό μαχαίρι θα διαπεράσει την καρδιά με τη Σταύρωση του Υιού σου.

Πόσες ρομφαίες στις μητρικές καρδιές!

Και λένε οί μάνες: “Μπροστά Εσύ... εμείς ξωπίσω Σου, Μητέρα Παναγία,... στην αγκαλιά βαστάζοντας τα βρέφη. Μά ο δρόμος κάποτε απρόσμενα μακρύς και ό χειμώνας ατέλειωτος...”.

Στους σκοτεινούς χειμώνες της ζωής ατέλειωτος λειμώνας αγάπης ή μητρική καρδιά.

Σηκώνει ταπεινά το βάρος της ιερής ευθύνης. Σκέπη και καταφυγή των πονεμένων μητέρων ή Μεγάλη Μάνα.

Ή δική της σιωπηλή υποταγή στις βουλές του θεού χαρίζει καρτερία κι αντοχή κι απύθμενο βάθος σοφίας στις μάνες του κόσμου, που με περπατησιά αθόρυβη, σεμνές, προσγειωμένες, ηρωίδες ανώνυμες βαδίζουν στους δρόμους της ζωής.

Άσωτος είναι ο πλούτος τους. Ανήφορος ή μητρότητα. Και των ήμερων μας τα συνθήματα γίνονται σαϊτιές στη μητρική καρδιά.

Σκληροί καιροί. Βία, παραλογισμός, προκλήσεις.

– Πώς να μεγαλώσει το παιδί της η σύγχρονη μάνα απείραχτο από τα βέλη του κακού;

Ρομφαία στην ψυχή της το ξεστράτημά του. Κι ή μάνα στους τόπους των πολέμων;

Κι η τραγική φιγούρα της μετανάστριας μ’ ένα μπόγο στην πλάτη κι ένα παιδί στην αγκαλιά.

Ηρωίδες μάνες! Τραγικές μάνες!

“Ουδέν γαρ μητρός εύσπλαγχνότερον και τούτο λέγω, ίνα τιμάσθαι νομοθετήσω τας μητέρας...”. Κανένα άλλο όν δεν υπάρχει που να διαθέτει περισσότερη αγάπη από τη μητέρα, διαπιστώνει εμπειρικά ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος και παρακινεί:

“Να αγαπάτε τις μητέρες”.

Χρειάζεται προτροπή; (περισσότερα...)